

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 24

15. DECEMBER 1921

70. AARGANG

JESUS KRISTUS.

I Østerland trende Vise
en Stjerne paa Himlen saa,
de glædes og Herren prise,
mens Tegnet de stirrer paa.
De følger den lyse Stjerne,
som leder til Bethlehem,
de tilbeder Barnet gerne
og Ofringer bærer frem.

Den 25. December har været højtideligholdt som Jesu Kristi Fødselsdag i 1922 Aar, ja som den Tid, da de Vise i Østen saa den glimrende Stjerne, der var et Budskab til dem om, at Jordens Konge var født.

Der er mange lærde Mænd, som nærer stor Tvivl om Rigtigheden af denne Dato, men ingen kan med Bestemthed angive den Rette.

Apostlen Orson Pratt, der var en dygtig Gransker af dette Spørgsmaal, erklærede en Gang, at dersom den 6. April ikke var Dagen, paa hvilken Frelseren blev født, saa var den dog

meget nærmere den rette Dato end den 25. December. Han kom til denne Slutning ved matematiske Beregninger af visse Maal i Ægyptens store Pyramide og spørger: »Hvilken Dag kunde være mere passende for Jesu Kristi Kirkes Oprettelse i denne Uddeling end Jesu Fødsels Dag.«

Nogle Skribenter paastaar, at den 25. December blev valgt for at fortrænge en hedensk Fest, nemlig Saturns Festen, som blev afholdt paa den Aarstid. Andre giver Grunde vidt forskellige fra denne, dog tror ingen, saavidt vi véd, at den 25. December er den rette Dag, men da den er blevet højtideligholdt i saa mange hundred Aar, vilde det være ligefrem taabeligt at gøre nogen Forandring. Saaledes højtideligholder vi denne Dag som vor Frelzers Fødselsdag, ligesom vore Fædre har gjort.

Der er mange Theologer, som mener, at Jesu Fødsel foregik aldeles i Strid med Formerelsens Love. Saadanne Teorier er vildledende, ja absolut uholdbare og uværdige nogensomhelst Overvejelse.

Jesus sagde: »Jeg er Guds Søn.« Der er ikke nogen Mystik forbunden med denne Erklæring. Han var Guds Son i Ordets fulde Betydning.

Naar vi betragter vor Frelzers Herkomst fra Fornuftens Standpunkt, saa er der ikke noget forunderligt i, at Moderen til den forjættede Messias skulde være under Engles specielle Varetægt og den Helligaands Vejledning, thi Betingelsen for Dygtighed og Storhed er en sund Aand i et sundt Legeme. At Jesus Kristus fuldtud var et Eksempel paa dette Omraade, er der vel næppe nogen, som vil benægte. Hans Optræden i Jerusalems Tempel, da han kun var tolv Aar gammel, berettiger vor Tankeslutning, thi allerede da var han interesseret i Tidens mest betydningsfulde Problemer, som han diskuterede med de Lærde, og tillige var han bevidst om sin Livsmission, idet han sagde til sin Moder: »Hvi ledte Du efter mig? Vidste Du ikke, at mig bør at være i min Faders Gerning.«

Da Jesus Kristus var 30 Aar gammel, gik han til Johannes og blev døbt af ham i Jordans Flod, og hvorfor? For at vise alle Mennesker den rette Døbemaade, samt for at opfylde Loven: »Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.«

Gud selv bekræftede denne højtidelige Daabshandling, og for første Gang tilkendegav han, at Jesus Kristus var hans Søn, idet han sagde: »Denne er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehagelighed.« Der er tre, som vidner i Himlen: Faderen, Sonnen og den Helligaand, og disse tre er ét, og der er tre, som vidner paa Jorden: Aanden, Vandet og Blodet, og disse tre er ét.

Dersom Du elsker Gud, da holder Du hans Bud, dersom Du elsker Jesus Kristus, da følger Du ham i hans Fodspor, da bliver Du døbt paa den Maade, som han blev døbt, hvilken Daab er den eneste Daab, som Guddommen anerkender. Forglem ikke, hvad Kristus sagde: »I dyrker mig forgæves, idet I lærer saadanne Lærdomme, som er Menneskebud.«

Jesus Kristus stod altid i et godt Forhold til sin Fader. Da han i Forening med Peter, Jacob og Johannes var paa det høje Bjerg, modtog han Besøg af Moses og Elias, der blev sendt til ham fra Faderen for at ordne alt vedrørende den store Forsoning, og for anden Gang anerkender Gud selv, ikke alene Modets Resultater, men gentager ogsaa de Ord, som han udtalte umiddelbart efter Daaben i Jordans Flod: »Denne er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehagelighed,« med kun et Tillægsord: »Hører ham.«

Vi følger nu med stor Interesse og Beundring Guds enbaarne Søn paa hans triumferende Vandring mod sin store Missions Maal. Han samler sine Apostle ved Aftentimen og indstifter Nadveren, han gaar med stor Ængstelse ind i Gethsemane Have og beder sin Fader, om det var muligt at undgaa de frygtelige Pinsler paa Golgatha Kors, men Planen kunde ikke forandres, og derfor sendte hans Fader den trostende Engel for at styrke ham i Kampen med Dodens Magt.

Efter Engles Bøjsog i Haven gik han med Frimodighed til Dommersædet, og uden Protest modtog han sin Dom.

Han talte Trøstens Ord til de grædende Kvinder, der stod ved hans Kors, og endelig lod Sejrens Fryderaab: »Det er fuldbragt.«

Saaledes led han, som Apostlen Petrus siger: »Doden efter Kodet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han gik bort og prædikede for Aanderne, som var i Forvaring, der fordum var genstridige i Noahs Dage.« »Thi,« siger denne store Apostel, »derfor er Evangeliet forkyndt for de Dode, at de vel skulde dommes som Mennesker i Kodet, men leve for Gud i Aanden.«

Paa den tredje Dags Morgen staar han op fra de Dode og aabenbarer sig for Maria; altsaa var det Kvinden, der først af alle fik sine Forstandsojne aabnede, saa at hun kunde forstaa baade Godt og Ondt, ligesom vor fælles Moder Eva i Begyndelsen var den første, der bragte Kundskab ind i Verden om det Gode og det Onde.

Efter Opstandelsen aabenbarede han sig for sine Apostle og mange andre, og lige før sin Himmelfart gav han den sidste og altomfattende Befaling til sine Apostle: »Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden, gaar derfor hen og lærer alle Folk og dober dem i Navnet Faderens, Sonnens og den Helligaands, og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet Eder. Og se, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende.«

Afskedsstunden nærmer sig, og han gaar i Selskab med sine Apostle til Bethanien. Her staar han omringet af sine bedste Venner, og der giver han dem sin sidste Velsignelse. »Han opløfter sine Hænder og velsignede dem, og saa skilles han fra dem.«

Englene, Guds Sendebud, blev sendt og gav Apostlene følgende Meddelelse: »Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himlen, skal komme igen, saaledes som I har set ham fare op.«

Vor Frelser blev introduceret til denne Verden ved den glimrende Stjerne og Englesang til Bethlehems Hyrder, og naar han skal komme tilbage, vil han, som Jordens Konge, ledsages af et stort Sangkor af 144.000 udvalgte Sangere, der ene kan synge den nye Sejerssang og træde frem for den Gamle af Dage — alles Fader — og modtage Herredømmet over den hele Jord.

Hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke skal forgaa.

Da kriges ej mere Nationer
om Lande og Riger saa grumt;
Trompeternes Lyd og Kanoner
samt Sværdet vil da vorde stumt;
men Sejerens Sange skal høres
af Engles og Helliges Kor,
og Harpens Guldstreng skal røres,
og Lovsang skal gaa over Jord.

Smaadrenge skal drive i Enge
selv Bjørne med Køer og Faar,
og fredelig Ulven i Vænge
blandt Kalven og Føllet da gaar;
og Løven hos Lammet skal hvile,
og Barnet hos Slangen skal staa,
da knækket er Fjendskabets Pile,
og Dragen til Hulen maa gaa.

Og Adam, den Gamle af Dage,
med Eva sin Dronning saa skøn
skal over al Skabning tage
Præsidium under Guds Søn;
og Oldtidens Ypperstepræster,
ja Abel og Enok og Seth,
med Joseph og Hyrum til Gæster,
hos Lammet skal spise sig mæt.

Da Jorden til Hellige gives
 som Konger og Præster i Fred,
 da evigt skal Israel trives,
 og Abraham frydes derved,
 da alle skal kende Gud Fader,
 den højeste Gudernes Gud,
 fra Himmelens Fylde han lader
 sit Kærligheds Væld strømme ud.

REDAKTIONSBEMÆRKNINGER.

Med dette Nummer af »Skandinaviens Stjerne« slutter den sit halvfjerdsindstyvende Aars Vandring og tillige sin Mission som Kirkens Organ i Norge, idet den norske Mission har besluttet at udgive sit eget Blad fra den 1. Januar 1922; men »Skandinaviens Stjerne« vil fortsætte sin Virksomhed med Ungdommens Friskhed som Organ for den danske Mission.

De norske Hellige vil selvfølgelig abonnere paa deres nye Organ, men hvis der skulde være nogen af vore gode og ufor-glemmelige Venner i Norge, Romanernes Land, Naturskøn-hedens Land, det Land og Folk vi personligt hylder og elsker, som fremdeles ønsker »Skandinaviens Stjerne«, saa beder vi dem om at meddele os dette snarest muligt.

Vi ønsker den norske Missions nye Blad, hvis Navn vi ikke kender, al Lykke og Fremgang, og vi byder det velkommen paa vor fælles Livsbane.

»Skandinaviens Stjerne« ønsker alle:
 En glædelig Jul og et godt Nytaar.

VISDOMSORDET.

Luk op for Duggens Blad paa hver Rose langs Din Mur,
Du selv er kun et Blad paa den slumrende Natur.

Luk Vindvet op for Stjernerne, der myldrer i det Blaa,
lad Blink af fjerne Verdner ned til Din Pude naa.

Naar vi taler om sund Føde, opstaar ganske naturligt det Spørgsmaal: Hvad er nødvendigt for at holde den menneskelige Organisme i den sundeste og kraftigste Tilstand? Selv om Naturen og det ufordærvede Instinkt er en god Vejleder, vil det dog være af stor Interesse at vide, hvilke Resultater Ernæringsvidenskaben er kommet til. Denne Videnskab er i Lobet af de sidste 20—30 Aar gaaet meget stærkt frem og naaet til Resultater, der fører til en Ernæringsmetode, som harmonerer med, hvad der forstaas ved Natur og Instinkt.

Af tre Grunde er Føde nødvendig:

- 1) For Vækst og Vedligeholdelse.
- 2) For Opretholdelse af Legemets Varme.
- 3) For Arbejdsevne.

For at bevare disse tre Ting behøver vi: Æggehvidestoffer, Fedtstoffer, Kulhydrater, Mineralstoffer og Vitaminer.

Det er bekendt fra Naturforskningens tidligste Tid, at de forskellige Dyrearter skal have forskellig Ernæring, og det er ligeledes bekendt, at jo mere Ernæringen passer til Individets Natur, jo bedre lever og udvikler det sig.

Naar vi spørger: Hvad er Menneskets naturlige Føde? Her gaar vi selvfølgelig den samme Vej; en berømt Oldtidsfilosof har sagt: *Naturam si sequemur duceum minquam aberrabimus*: Hvis man følger Naturen, kommer man aldrig paa Vildspor.

1. Frugtspiser.	Frugivorer.	Hertil horer	Mennesket.
2. Altæder.	Omnivorer.	—	Svinet og Skadedyr.
3. Kodæder.	Carnivorer.	—	Lovert, Katter og
Hundearter.
4. Græsæder.	Herbivorer.	—	Elefanten, Kamelen
og Huspattedyr.

Det fremgaar tydelig af Tandbygningen og Lemmernes Form samt en Mængde andre anatomisk fysiologiske Forhold, at Mennesket horer til Frugtspiserne, og for dets Vækst og Trivsel horer følgende Næringsmidler: Æggehvide-stoffer, Fedtstoffer, Kulhydrater, Mineralstoffer og Vitaminer. Disse Stoffer findes i passende Forhold i Frugt og Grøntsager. Vitaminer (Livsaminer) forekommer i al Frugt, Grøntsager, Mælk, Smor og Kornsorter. I Kornet findes de i Kærnenes ydre Lag, altsaa i Kliden, i Byg gennem hele Kærnen. Franskbrod bliver derved vitaminfattig, ligeledes poleret Ris.

Dersom Foden mangler Vitaminer, opstaar saadanne Sygdomme som Beri-Beri og Skorbug. Denne Sygdom findes oftest hos Sofolk, hvis Fode i Reglen bestaar af hermetisk henkogte Kodretter, der fuldstændig er vitaminfrie.

Vitaminer er særlig nødvendig for Legemets Vækst og Styrke. Mangel deraf kan foruden de ovennævnte Sygdomme ogsaa gaa udover Bensystemet (engelsk Syge), denne helbredes ved Nydelsen af Citronsaff og Grøntsager. Vitaminer kendes mest paa deres Virkninger; deres kemiske Sammensætning er endnu ikke fastslaaet. Fedtoploselig Vitamin findes i Mælk og i høj Grad i Natursmor.

De videnskabelige Resultater, vore Forfædre er kommet til, kan vi ikke blive staaende ved, vi maa studere videre. De mange Maskiner til Kornets Rensning fjerner de bedste Næringsstoffer. For at Brodet kan faa sin fulde Ernæringsværdi, maa Kornet ikke afskalles.

Dernæst vil jeg i Korthed berøre Tobakken, men først opstille Giftstoffernes Styrkeforhold, saa kan Læserne selv drage deres Slutninger deraf.

Morfin	0,20
Sublimat	0,62
Stryknin	1,66
Fosfor	6,25
Nikotin	10,0
Blaasyre (Cyankalium)	20,0

Der skal 5 ctg Nikotin til at dræbe et Menneske. En Cigar vejer ca. 5 gr, det giver ca. 20 ctg Nikotin, altsaa nok til at dræbe 4 Mennesker. Nu er det dog heldigvis kun en ringe Del af Nikotinen, Legemet optager, med mindre man synker Rogen; en Del forbrændes, noget udpustes, noget bliver siddende i Svælget og synkes med Spyttet, optages i Legemet og hjælper ganske godt til Aareforkalkning. Ligeledes kan Brug af Tobak fremkalde Kræft i Tungen; vi har Eksempel herpaa, hvor Tungen maatte amputeres af denne Aarsag, det var en Kvinde, der maatte lide denne Skæbne.

Dersom jeg skal besvare disse Sporgsmaal:

Hvorfor drikkes Alkohol?

Hvorfor ryges Tobak?

da bliver Svaret: Foruden Vanens Magt er det Kodspisningens Skyld i begge Tilfælde.

Kodspiser kræver stærke Krydderier, disse pirrer Mundens Spytkirtler, der atter kræver andre stærke Surrogater, og her træder da Alkoholen og derefter Rygningen til. Da Mennesket ubetinget maa henregnes til en fintfolende Skabning, maa det absolut præges af den Ernæring og de Pirringmidler, det nyder.

En anden Gift, som ogsaa er farlig, og som kan sættes i Klasse med Blaasyren, er Sladder. Det er den Kloak, hvori Mennesket udøser sit Affald.

Naar ti Mennesker dør af strengt Arbejde, dør der hundrede af Lediggang. Dør ti Mennesker af Drik, er der hundrede, der dør af Overmættelse.

Hermed haaber jeg, at Bladets Læsere selv kan indse, hvad der tjener dem bedst. Særlig hvis man hylder disse Sætninger: »En sund Aand i et sundt Legeme«, og »Hvad Du saar, skal Du hoste«.

Man kan ikke fylde sit Legeme med Giftstoffer og gaa ud fra, at dette Legeme er sundt. Det er ligegyldigt, paa hvilken Maade Giften er tilfojet Legemet, Broden er lige stor. Et Menneske, som drikker Alkohol, kan selvfølgelig ikke skjule sin

Tilbojelijhed som Kodæderen, Forskellen ligger i, at Alkoholens Gift virker synlig og hurtigere end Kodets Gift.

Aabyhøj, i November 1921.

P. L. Olsen.

JULEHILSEN 1921.

»Se, jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal times hele Folket; thi Eder er en Frelser født, den Herre Kristus i Davids Stad.«

Med disse Ord var det, at Englene forkyndte Hyrderne paa Marken det glædelige Budskab, som endnu er hele Menneskeslægtens eneste Kilde til himmelsk Haab og evig Trost, og det samme sang den himmelske Hærskare i Skyen, da det lød: »Et Ære være Gud i det Hoje! Fred over Jorden og Velbehagelighed hos Menneskene.«

Foruden Hyrderne, der dog var saa nær ved Davids Stad, var der andre, der ogsaa skulde meddeles den store Begivenhed. De vise Mænd. Disse kendte Tegnene, hver for sig boede de fire Dagsrejser fra Bethlehem, men alle saa de Stjernen i Øst, med dens underfulde Glans, hvis Klarhed og smukke Farve overgik de andre Stjerner. De vise Mænd begyndte deres lange Rejse og modtes i Dalen, hvorfra de drog ind i Staden og fandt Barnet i Krybben — Jesus Kristus! »Paradis Urter var med Uskyldigheden forsvunden fra Jorden, og kendtes i den gamle Pagts Dage kun af Mindebogen og af Forudsigelsen om deres Genfødelse med Messias.«

Hver Julefest ved Vintersolhverv skal Jule-Freden og den rette Guds-Glæde lige saa vist genfodes, som Vaar og Sommer efter Solhverv genfodes.

Jo længere det erfares, og jo kraftigere det bevidnes, som med Englerøster, jo tydeligere bliver det Menneskene, at Jesus Kristus bor lige saa rigelig midt iblandt os med sin Aand, sin Fred, Glæde og sit livsalige Ord, der skal overleve os alle.

Lad da Morket tilligemed meget andet af gamle, støvede Fordomme kulminere, lad Julelysene blive tændt i vore Hjærter, saa vi til næste Vinter-Solhverv selv er i Stand til at se Stjernen i Øst.

Saa ser vi da, at Julefreden og Juleglæden, som skænkes os, netop er den Fred og Glæde, som Menneskehjærtet savner, og ene kan finde i Genfødselen af Vand og Aand og et helligt Liv.

Lad os i Forbindelse med dette ogsaa dvæle ved Tanken om den 23. December 1805, da Profeten Joseph fødtes.

Saa give da Gud, at det stadig klarere maa kendes, dybere føles og varmere paaskønnes, at alle, som har sluttet en god Samvittigheds Pagt med Gud i Daaben og lovet at følge i Kristi Fodspor.

Glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle.

Aabyhøj, i November 1921.

P. L. Olsen.

TAK TIL SKANDINAVIENS STJERNE.

Mel.: Ja, vi elsker dette Landet.

Skandinaviens Stjerne sender
 jeg en Hilsen glad,
 Du er blandt de sande Venner
 og mit bedste Blad!
 Kundskab, Lys Du om Dig spreder,
 Troen underlagt,
 og forgæves ej man leder
 efter Aandens Magt!

Her fra Norges stolte Fjælde
 med sit Brus af Fos
 vil med Tak jeg Dig fortælle:
 elsket er af os!
 Du, som lader os beskue
 Universets Magt,
 skildrer, med Din Kundskabs Lue,
 Templers skønne Pragt!

Kvinder, Mænd fra alle Lande
 bringer til Din Dør
 skrevne Tanker, gode, sande.
 Pris Din Redaktor.
 Kundskabs Aand med Fliden parret
 præger smukt hans Værk,
 Retfærds Sind har ingen narret,
 derfor er han stærk!

Lys da for os som en Stjerne
 paa vor Vandringsvej!
 I mit Hjem jeg ser Dig gerne,
 Dig jeg svigter ej!
 Stovets Aar Du nu har inde,
 skont Du staar i Vaar!
 Jeg af Hjærtet vil Dig minde:
 Tak for svundne Aar!

Bergen, den 12. December 1921.

Clara Hjørnevik.

DØDSFALD.

Broder Jens Christensens Hustru er død.

Soster Andrea Christensen afgik ved Doden den 3. December. Hun blev født i Horsens den 6. Juli 1863 og indlemmet i Kirken den 20. Juni 1898. Begravelsen foregik i Randers under stor Deltagelse. Ved Baaren talte Brodrene L. Larsen, C. M. Nicolaisen og Carl Madsen, og Br. Hans C. Hansen indviede Graven.

Afdode var et trofast Medlem og tog ivrig Del i Kirkens Arbejde.

Ved sin Død var hun Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening.

INDHOLD:

Jesus Kristus.....	377	Julehilsen 1921	386
Redaktionsbemærkninger ..	382	Tak til Skandinaviens Stjerne	387
Visdomsordet.....	383	Dødsfald	388
